

A hitelezői igényként bejelentett „helyesbített elszámolás” tárgyát képező időszak korábbi a felszámolás kezdő időpontjánál, ezért igény nem minősülhet felszámolás alatt keletkezett követelésnek, és a felszámolás kezdő időpontja után az adós gazdasági tevékenységének ésszerű befejezésével kapcsolatos költségnek sem.

Alkalmazott jogszabályok Cstv. 57. § (2) bekezdése a) és b) pontja.

Győri Ítéletábla Fpkhf.II.25.120/2022/3.

I.

- [1] Az adós felszámolását 2018. szeptember 4. napján előterjesztett kérelem alapján a bíróság 2019. február 22. napjával - mint kezdő nappal - rendelte el.
- [2] A hitelező 2021. július 14. napján kelt, a felszámolóhoz címzett kérelmében 99.213.268,-Ft összegű, a felszámolási eljárás alatt keletkezett követelés felszámolási költségként történő nyilvántartásba vételét és igénye kielégítését kérte. Arra hivatkozott, hogy a közte és az adós között fennálló elszámolási viszonyban a 2017. január 1. napjától 2018. október 18. napjáig tartó időszakra kiállított számlák közül csak a 2018. III. negyedévi (2021. májusában kézhez kapott) számla került kiállításra helyesen, a fordított áfa fizetés szabályai szerint. Az időszakot érintő egyéb számláit az adós az áfa tartalom feltüntetésével állította ki, ezért azok bruttó összegben kerültek a felek elszámolásába. Az áfa kiesése a 2018. augusztus 30.-i és 2019. február 15.-i hitelezői beszámítási nyilatkozatok értelmében 99.213.268,-Ft többletet eredményez a hitelező oldalán, mely követelést felszámolási költségként kell nyilvántartásba venni.
- [3] A felszámoló 2021. július 29. napján kelt levelével a hitelezői igény nyilvántartásba vételére irányuló kérelmet elutasította. Arra hivatkozott, hogy a hitelezői igény bejelentésére a jogvesztő 180 napos határidőn túl került sor, s a hitelezői igénybejelentést alátámasztó okiratot a hitelező nem csatolt, igénybejelentése homályos feltételezésekre alapított, jogcímében követhetetlen, továbbá a hitelezői igény kapcsán nyilvántartásba vételi díj és költségátalány nem került megfizetésre. A fentiek mellett utalt arra is, hogy a hitelezői igénybejelentés tartalma szerint is alaptalan, mert a felszámolási eljárást megelőző időszakra vonatkozó elszámolás alapján került előterjesztésre. Az abban szereplő igény nem tekinthető a Cstv. 57. § (2) bekezdése szerinti felszámolási költségnek, csupán olyan, feltételezésre alapított (számlakorrekció), melynek teljesítése nem áll a felszámoló szándékában. A hitelezői igénybejelentés tárgyát képező áfakövetelés jogosultja nem is a hitelező, hanem az állami adóhatóság. Mivel a hitelezői igénybejelentés az összecszerűség vonatkozásában sem tartalmaz számszaki levezetést, és nem került bizonyítékokkal alátámasztásra, ezért vitatja annak jogalapját és összecszerűségét, és mint vitatott hitelezői igényt - a Cstv. 46. § (6) bekezdése alapján - megküldi a felszámolás bíróságának. Bírói felhívásra akként nyilatkozott, hogy - a jogvesztő határidő elmulasztása ellenére - azért terjesztette be az igénybejelentést vitatott hitelezői igényként, mert a hitelező az igény felszámolási költségként nyilvántartásba vételét kérte.
- [4] Az elsőfokú bíróság 4. sorszám alatti végzésével nyilatkozattételre hívta fel a hitelezőt, egyebek mellett arra, hogy jelölje meg igénye jogalapját és annak bizonyítékait. A felhívásra a hitelező akként nyilatkozott, hogy 2017. évre 446.916.144,-Ft szennyvíztisztítási díjat számlázott

(megtérülés alapján elszámolásra került ebből 366.483.848,-Ft), megtérülés hiányában nem követelhető nyitott tétel 80.432.296,-Ft. A 2018. évre számlázott szennyvíztisztítási díj 315.632.995,-Ft (ebből megtérülés alapján elszámolt 261.160.471,-Ft), a fogyasztók által meg nem fizetett, így nem követelhető nyitott összeg 54.472.524,-Ft. A beszámítási nyilatkozatok 2017. augusztus 2., 2018. március 31., 2019. február 15. napján keltek. Megismételte a hitelezői igénybejelentésben foglaltakat arra vonatkozóan, hogy beszámítási nyilatkozatai a bruttó elszámolás elvén alapultak, s amennyiben az adós nettó összegről állította volna ki a számláit (a fordított áfa szabályai szerint), úgy az elszámolás egyenlege a hitelezői igénybejelentésben szereplő különbözetet eredményezte volna.

- [5] Az elsőfokú bíróság 9. sorszám alatti végzésével nyilatkozattételre hívta fel a hitelezőt arra, hogy – a felszámoló ezt vitató nyilatkozatával szemben – mire alapított hitelezői igénye felszámolási költség jellege, jogalapja és annak összegszerűsége. Figyelmeztette, hogy amennyiben a felhívásban megadott határidőben nem tesz eleget az abban foglaltaknak, úgy tekinti, hogy nem kíván és nem tud tényállást tenni és a rendelkezésre álló adatok alapján dönt. A hitelező a felhívásban foglaltakra nem nyilatkozott.

II.

- [6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésében a hitelezői igény nyilvántartásba vétele iránti hitelezői kérelmet elutasította. Arra hivatkozott, hogy a hitelezői igény nem tekinthető a Cstv. 57. § (2) bekezdése szerinti felszámolási költségnek, elsődlegesen amiatt, mert a felszámoló ezen állítását a hitelező nem vitatta, másrészt amiatt, mert a követelés a felszámolás előtti időszakra vonatkozott. Utalt arra, hogy ezt meghaladóan sem igazolta a hitelező követelése jogalapját, így azt a felszámoló nem veheti nyilvántartásba.
- [7] A végzés ellen a hitelező terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú végzés megváltoztatását és a hitelezői igénye nyilvántartásba vételét kérte. Megismételte az általa az elsőfokú eljárás során már előadottakat, amit kiegészített azzal, hogy a Cstv. 57. § (2) bekezdése a) és b) pontja értelmében – mint a felszámolás kezdő időpontja után az adós gazdasági tevékenységének észszerű befejezésével kapcsolatos költség – a hitelezői igény szerinti költség felszámolási költségnek minősül, s az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg ennek ellenkezőjét. Iratellenesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a felszámoló erre vonatkozó állítását nem vitatta, a felszámoló nyilatkozatára 2021. október 21. napján kelt beadványában részletes előadást tett.
- [8] A felszámoló fellebbezésre előterjesztett észrevételében az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a hitelező fellebbezése hiányos, mert nem jelöli meg azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, melyre a fellebbezését alapítja. A fellebbezési kérelem teljesítésére a bíróság nem jogosult, mert nem a bíróság veszi nyilvántartásba a hitelezői igényt, legfeljebb erre kötelezheti a felszámolót. A fordított áfa szabályai szerinti számla kiállítása nem keletkeztet áfa követelésen alapuló, felszámolási költségnek tekinthető hitelezői igényt a hitelező oldalán. A kérelemhez kötöttség elve folytán a fellebbezésben kértek teljesítésére így nincs is lehetőség. A hitelező maga is arra hivatkozik, hogy követelése a felszámolás előtti időszakra vonatkozik, s még azt sem tudta megjelölni, hogy a Cstv. 57. § (2) bekezdése mely pontjába lenne igénye besorolható.

III.

- [9] A hitelező fellebbezése nem alapos.
- [10] Mindenekelőtt arra mutat rá az ítéletábra, hogy a felszámoló a Cstv. 46. § (6) bekezdése alapján olyan hitelezői igényt terjesztett elő vitatott hitelezői igényként, melynek elsődlegesen nem is a jogalapját, vagy összecszerűségét vitatta, hanem azt, hogy az igény nyilvántartásba vételének Cstv. szerinti feltételei (az igény bejelentésre nyitva álló jogvesztő határidő elmulasztása, illetve a regisztrációs díjfizetési kötelezettség teljesülése) nem állnak fenn.
- [11] A felszámolási költség minősítésnek kizárólag amiatt volt jelentősége, mert a felszámolási költség vonatkozásában nem érvényesül a Cstv. 37. § (2) bekezdése szerinti igénybejelentési határidő, illetve a Cstv. 46. § (7) bekezdése szerinti regisztrációs díj megfizetése, mint nyilvántartásba vételi feltétel. A téves besorolás ellen kifogás terjeszthető elő, amennyiben pedig a besorolás miatt nem teljesülnek az igény nyilvántartásba vételének feltételei, a felszámoló nyilvántartásba vételt elutasító álláspontja is kifogásban sérelmezhető. Emiatt a felszámolónak nem a Cstv. 46. § (6) bekezdése szerint kellett volna eljárnia, hanem csupán arról kellett volna tájékoztatnia a hitelezőt, hogy a törvényi feltételek hiányában a bejelentett igényt nem veszi nyilvántartásba. A felszámoló magatartás miatt a másodfokú eljárás tárgyát képező ügyben keveredtek a kifogás és a vitatott hitelezői igény elemei, de ennek az adós és a hitelező között fennálló vita érdemi elbírálása szempontjából jelentősége nem volt. A felszámoló a Cstv. 46. § (6) bekezdése szerinti intézkedéséről egyidejűleg tájékoztatta a hitelezőt is, erre figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a hitelező által előterjesztett kifogás hiánya ellenére is kifogásként (Cstv. 51. §) bírálta el a vitát.
- [12] Az elsőfokú bíróság - tartalma szerint a kifogást elutasító - érdemi döntése helyes, így annak megváltoztatására az ítéletábra nem látott lehetőséget. Az elsőfokú végzés jogi álláspontjától részben eltérően annak volt jelentősége, hogy a hitelező az igényét arra alapította, hogy amennyiben az adós és a hitelező közötti teljes elszámolandó időszakra (2017. január 1. – 2018. október 18.) a fordított áfa szabályait alkalmazzák, úgy az igénybejelentésében megjelenő többlet lenne megállapítható a javára a 2017. augusztus 2., 2018. március 31., illetve 2019. február 15. napján gyakorolt beszámításai kapcsán.
- [13] A fentiekből következően, mind az elszámolás tárgyát képező időszak, mind a beszámítás időpontjai megelőzik a felszámolás kezdő időpontját (2019. február 22.), így a hitelezői igény nem minősíthető a Cstv. 37. § (2) bekezdése szerinti a felszámolás alatt keletkezett követelésnek, annak érvényesítésére a Cstv. 37. § (1) bekezdése az irányadó. Ugyanezen okból nem minősülhet felszámolási költségnek, így - a csupán a hitelező fellebbezésében megjelölt - Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja szerinti a felszámolás kezdő időpontja után az adós gazdasági tevékenységének ésszerű befejezésével kapcsolatos költségnek sem.
- [14] A Cstv. 37. § (1) bekezdése szerinti igénybejelentési határidő és a Cstv. 46. § (7) bekezdése szerinti regisztrációs díj megfizetése hiányában helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a hitelezői igény nyilvántartásba vételének törvényi feltételei nem állnak fenn.

- [15] Az észrevételben foglaltak kapcsán mutat rá az ítéletábra arra, hogy a fellebbezés – a Cstv. 6. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 110. § (3) bekezdése szerint vizsgálva - arra irányult, hogy kötelezze a bíróság a felszámolót a hitelezői igény nyilvántartásba vételére, így nem volt teljesíthetetlen. A fellebbezésben jogszabálysértésként pedig azt sérelmezte a hitelező, hogy téves az a megállapítás, hogy igénye nem felszámolási költség.
- [16] A fentiekre tekintettel az ítéletábra a Cstv. 6. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.
- [17] Az eredménytelenül fellebbező hitelező a Cstv. 6. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (5) bekezdése alapján a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségeit maga viseli. A felszámoló másodfokú költségeit nem számította fel (Pp. 81. § (1) bekezdés, 82. § (3) bekezdés), így az javára nem volt megállapítható.

Győr, 2022. április 12.

dr. Ferenczy Tamás sk.
a tanács elnöke

dr. Mészáros Zsolt sk.
előadó bíró

dr. Bajnok István sk.
bíró